

се обръщаше често къмъ уважаемия си вуйчо Janson и го питаше вѣжливо, защо до сега приятелитѣ не сж ни завели при мистеръ Гладстонъ, за да сме му разказали ние и устно за всички злини сторени въ България отъ турцитѣ. Леля ѝ пѣкъ, госпожа Janson, като поемаше думата всѣ въ сжщия смисълъ, разправяше, между друго, какъ Фени стояла късно прѣзъ нощъта да чете разни кореспонденции по българскитѣ работи и какъ тя, леля ѝ, ѝ заварвала не веднажъ и два пѣти да рони сълзи надъ вѣстниците, въ които се описвали българскитѣ страдания и турскитѣ грозотии.

Тѣй бѣхме посрѣщнати и тѣй прѣкарахме вечеръта въ Ритшмондъ, въ гостоприемния домъ на г. Janson, благосърдеченъ, добродушенъ и човѣколюбивъ амфитрионъ.

На другия день, недѣля, 26 септемврия (8 октомври), други тукъ ненадѣйности. Семейството Janson, придружено отъ нѣкои други лица изъ съсѣдството, ни покани, ако обичаме, да идемъ да се черкуваме наедно съ тѣхъ въ не тѣй много отдалечения храмъ. Не ще ни дума, че ние ги придружихме съ голѣма готовность. Имаше ли извѣстие за това или не пасторътъ, не зная, но въ проповѣдъта си той припомни теглилата на християнския български народъ и покани богомолцитѣ да се присѣдинятъ къмъ него, за да се помолятъ Всевишнему да се смили надъ тоя народъ и да го оттърве отъ хулители въ неговото свето име. Всички издигнаха рѣцѣ благоговѣйно, а заедно съ тѣхъ и ние. Сълзи облѣха въ тая минута лицето ми неволно. На излизане ние бѣхме прѣдметъ на съчувствено внимание отъ страна на всички богомолци. Г. Janson, нашиятъ скжпъ гостоприемникъ, ни прѣдстави послѣ и на самия пасторъ, комуто поблагодарихме за отправената къмъ Всевишняго молитва, но